

ELS NOSTRES COSTUMS

ELS ESQUILADORS

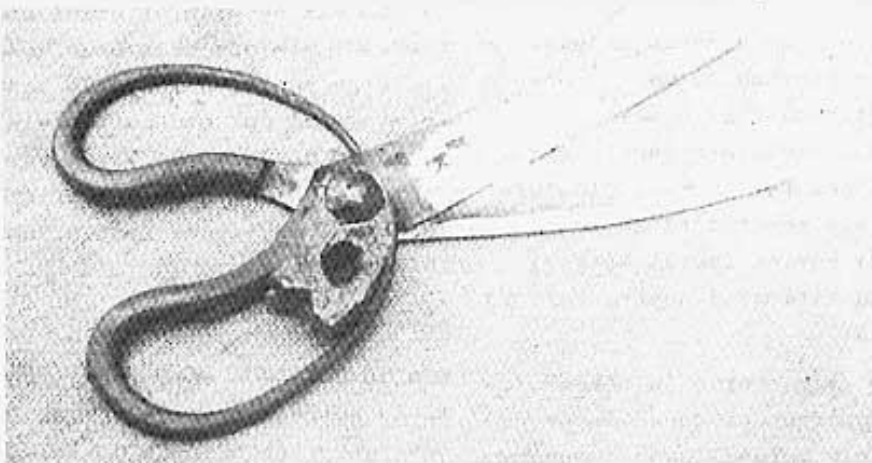
Són molts el oficis que en els darrers anys han anat canviant a mesura que el progrés ha introduït noves tècniques i noves fonts de riquesa en la societat rural.

Entre tots, un dels que més ha sofert aquesta influència i que ha arribat pràcticament a desaparèixer, és el dels esquiladors d'ovelles.

A les nostres comarques, on la terra és generalment de baixa qualitat i amb amples zones de matolls sense recoure, la ramaderia oferia uns ingressos -- complementaris, i moltes vegades bàsics per a la subsistència. Era molt corrent, sobre tot en les masades, que una família d'unes 10 persones (pare mare, algun vell i cinc o set fills) tingués al seu càrrec -- una rebera de 200 ovelles o més. De les ovelles s'aprofitava guairebé tot: la carn, la llet, el fem i la llana.

En el procés d'aprofitament de la llana on intervenia la figura de l'esquilador. Cap al mes de maig les ovelles ja havien acabat d'amamentar els corders, l'herba fresca de la primavera les havia fet engrisar i la llana estava a punt, tova i amb una grossària d'uns 2 centímetres: havia "bedrat". Aquesta capa de llana els donava molta calor i començaven a rrascar-se per les soques dels arbres. Era el moment d'esquil·lar el ramat, sempre mirant que la llana fos vella. Les quadrilles d'esquiladors de Morella, Catí o Vilafranca baixaven dels pobles i masos, començan per les comarques del Sud, més càlides i anaven pujant fent el camí de tornada.

Les quadrilles estaven formades per sis o set homes que s'hostejaven en la casa de l'a-

mo del ramat, el qual els havia de mantindre durant el -- temps que durava la faena.

Els arcos que utilitzava l'esquilador eren ben senzills: unes tires, una didalera de saro, la pedra d'esmol·lar i la bossa per a guardar-ho tot. L'esquilador nigava les quatre potes de l'animal juntes i "l'assentava" entre les seues cames. Després començava a esquil·lar-lo pel pit i continuava pels costats fins acabar pel llong traïen el "velló".

Amb aquest procediment i treballent de sol a sol, un bon esquilador solia esquil·lar unes 50 ovelles. Per cada ovella esquil·lada cobrava, fa uns 70 anys, una perra (5cèntims) a banda de la manutenció com ja hem dit abans. Per fer-nos una idea, en aquells moments un pa venia a costar uns 2 quinzets (10 pèrres).

Els vellons es guardaven enrollats y penjats a la coberta fins que venia el comerciant de la llana. El preu oscil·lava entre les 12 pessetes l'arrova (12 Kg.). Si la venda no es feia d'immediat, per evitar la pèr-

dua de pes al secar-se, es nigava la llana amb un cordell -- que al final es posava dins -- d'un cossi ple d'aigua i a través del cordell la llana anava xuclant l'humitat i mantenia el seu pes.

La llana no es solia vendre tota. Una part es quedava per a l'ús propi de la casa. En primer lloc s'escaldava per a treure-li el greix i la brutícia. Després s'escorria en ciselles i es posava a secar en canyissos.

Aquesta llana es berguejava per fer matalasos o be es ligava un peraire que la treballava i confeccionava diverses peces d'indumentària per a l'ivern: mantes, gonellons, calces capots...

De la importància de llana i el seu comerç en les nostres comarques n'és una senyal el refrany que alguna vegada va ser cert i que comença "A Catí tots son peraires..."

Grup de Dances

CAIXA RURAL

LES COVES

"LA TEUA CAIXA"

TU MULTIPRESTAMO

MOTORIZACION

OCIO

REGALO

NECESARIO

CASA

CONVENCIONAL

VACACIONES

BOCA-SANA

